

i Slesvig til, at vi kan dømme om Prøjsernes Adfærd. Vi kender den kun af „Høren-Sagen“, ikke som Vidner selv. De Faa af os, der mulig kender de stedlige Forhold derovre, og som har *intimt* Bekendtskab til Befolkning og Autoriteter paa Stedet, beder vi om at oplyse os, at vi mulig maatte erkende Handlingen efter dens Sammenhæng, ikke blot som Avertissement i Avisen. Et saadant vækker kun, tilfredsstiler ikke vor kvindelige Trang til at se efter netop i Krogene.

Thi Kvindelig lærer os, at det er *ret* at efterse Krogene. Det er en kvindelig Æressag, at der her ikke uanset ophober sig Støv og Kimen til mislige Ting. Husets Stand bliver Kvinder sig bevidst ved at efterse Led for Led. Først et, saa et til, saa endnu et. Det er en anden Historie, hun lærer end „den halvkvædede Vise“ og Mandens „Etcetera“. Endnu ialtfald, har politiske Vaner ikke skaffet os Tankeforbindelser nok til at supplere de sparsomme Ord. Vi maatte ty til Unatur eller Papegøjenatur, om vi vilde udtale Mandens Dom, uden at have Mandens Materialer til Dommen.

Ønsker moderne Kvinder da ikke skyndsomst at aflægge deres Køns udskregne Fejl? Skulde det, som man har kaldt for kvindelig Nysgerrighed, virkelig fortjene at bevares? Ja, oprigtigt talt, jeg indser i det mindste ikke, at det haster saa stærkt med at afskaffe den. Fortrin og Fejl er tit ikke saa lette at adskille; hvilket Navn, der slaas fast for en Egenhed, er meget ofte blot Vidnesbyrd om den Smag, der har Overvægt, — og Smag er som bekendt, Noget, der veksler. Bedst er det at søge sin Trøst deri, at Fremskridtet har Brug for Meget, vel for lidt af hvert, — maaske for alt, undtagen netop for Eftersnak. Andenhaandsmennesker, denne ene Slags menneskelige Ler, kan Udviklingens Vilje næppe faa Form i.

En Ting kunde være ret slemt, værre end om Kvinderne tøver en Smule med komplet at komme ind i mandlig Lignelse. Det var, om det en Dag for sent lod sig indse, at Kvinden var bleven opdraget for godt af sin Herre og Mester — thi man kan opdrages saa godt, at Pippet fra Jeg'et forgaar, og kun Ekko af Læreren bestaar. Om det viste sig, at Kvinden i en ny og skæbnsvanger Form af kvindelig Underdanighed, var naaet til rent at „fornægte“ sig selv. Saa stod maaske Samfundet der forbløffet og følte Savnet af de forsvundne Kvindefejl. „Ak“, vilde det tænke, overrasket over sine egne moderniserede „Kvarterer“, — „ak, om dog den Driftighed havde været lidt mindre uskaansom mod de Værdier, her var!“

Med Forlov — skal vi Kvinder skamme os ved at bekende, at det skorter os paa Tid og Lejlighed til ret at harmes over